

замени и човек и става безволен роб - за винаги.

Някакъв смътен страх пропълзя в нея. Не искаше ли премного? Не беше ли дързост да получиш царска диадема и да посягаш към лавровия венец на Аполоновите избраници? Не бяха ли закупили Овидий и Марциал ~~византийската~~ безсмъртната си слава с изгнание и нищета? Тя имаше любовта на най-предания съпруг. А защо жаркият полъх на вдъхновението я докосваше само когато върнеше ~~взглед~~ в възторжените очи на Паулин блясъка на обожанието и преклонението?

А нещо в ней шепнеше и я изпълваше с тревога и страх:

Атенаис, Атенаси ти още искаш, всичко искаш, много искаш....

Ти получи красота и ум богатство и власт, любов и почит... Но ти още искаш. Натетаха везните, Атенаис... Ти получи получи признание на поет и доби обожанието на тълпите, които слушат омагьосани словото на дарените избраници... Какво искаш още? Ти имаш Теодоси и омъжи Лициния. Ти ходи в Ерусалим и чамери най-свещения дар който поднесе на столицата си. Какво искаш още? Препълнени са везните на благополучието! Не остана нито капка в рога на изобилието!

И Атенаис потръпна ~~кажеше~~ от благоговейен ужас, както като малко дете, когато отиваше с майка си в храма на Фортуна и виждаше как тя свежело смирено чело в молитва и чизки поклони през мраморното изваяние на богинята с рога на изобилието в ръка.

И изведнъж неясната мисъл блесна ослепително ясна. Защо бе пратила любящата на Паулин? Ше беше ли по-редно да я върне обратно, в знак на благодарност и преданост пак на този който я бе изпратил на нея? А защо не? Толкова нетна обич свързваше тия три души, които не можеха да живеят един без друг. Атенаис с нищо не бе нарушила безграничната ~~дружеска~~ преданост между тламата приятели. Те не бяха затъннали с нито една поимосл разликата чистота на това общо другарство. От двама-те бяха станали трима.

Теодоси бу художник. Паулин бе певец. Атенаис бе поетеса. Но един пламък гореше в тях, проявен по три различни начини. Пламъкът на красотата. Красотата, която ~~излъчваше от лицето, в~~ ~~излъчваше от лицето, в~~ се излъчваша от тихия шепот на звездите, от лунния блясък на тревата, от ~~жълтото~~ багрите на цветето и песента на птицата...

Паулин се чува познати стъпки?

Елия Евдоксия ~~беше~~ леко и радостно се извърна. Понечи да се спусне към любимия съпруг, който в това време бе дръпнал встрани завесата и засанал на прага. Но тя спря напред стоята.

В очите на Теодоси имаше нещо непознато. Никога не съзирано до тогава. Сянка покриваше ясните зеници, от които винаги струеше безгранична обич към нея.